

1102. szám.
1879. Septemb. 28.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal:** Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XII. évfolyam.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

JÓKAI MÓRTÓL.

(Új folyamatt.)

1. Feladvány jogászok számára.

Egy földes-ur elád nyolczszáz birkát egy zsidónak: felveszi az árát.

Azután ugyanazt a nyolczszáz birkát eladja egy másik zsidónak: ettől is felveszi a vételárt.

Sem az egyik, sem a másik zsidó nem kap a megvett birkákból semmit.

És a földesur itt mégsem követett el semmi kriminalitást s nem lehet ellene pört indítani. — Tessék ezt megoldani!

Megfejtés. B. Laczi stikklije volt ez! Jön hozzá Ippelberger árendás, s megalkuszik vele a nyolczszáz birkára; le is fizeti az árát. Mikor ez megvan, akkor azt mondja neki a vevő, hogy telettesse ki a birkáit »felibe.« Ez szokás így. Akkor tavasszal csak négyszáz

birkát kell átadni. »Ejnye, mondja magában B. Laczi, ilyenformán még egyszer el lehetne adni azt a nyolczszáz birkát, csak hozna még a Jehova egy másik ilyen derék becsületes zsidót fel a láthatárra!« — Megesik a kívánsága: a másik héten jön Diamantenfeld árendás, hogy nincs-e eladó birka? — Hogy ne volna, itt ez a nyolczszáz! De csak egy eladó, ha itt hagyják teletetni felibe. — Ráállnak, kifizetik az árát. A nyolczszáz birka tehát már el van adva kétszer teljes becsülettel. — Akkor beleesik a méteiy, télire elhull az utolsó szálíg mind. — Mármost megmarad a széna, megmarad a bőr; s még azonfölül kétszer fel van véve a birkának az ára: s még sincs rá-szedve senki. — Ilyen ember kellene nekünk fináncz-miniszternek!

2. Ez is érdeemes história.

Hogy a hadsereg-liferansok előbb utóbb érdemrendet szoktak kapni, ezt minden embre tudja a természethistoriából.

Az elmondandó történet egyébiránt nem ebben az országban történt.

Weitzenkorn Pinkás az orosz hadsereg-nél volt az utóbbi hadjárat alatt kenyérszállító.

Nem a vállalkozó maga, az valami herczeg volt; hanem csak afféle sáfár.

Egyszer Plevna alatt, a mint épen a főhadi szálláson a főintendans és annak a tábor-kara jelenlétében csinálná a kétszerkettőt, egy jól irányzott bombája Ozmán basának oda csap le közéjük a sátor közepébe.

Valami régimódi bomba lehetett, a mi-nek még kanócza volt, annál fogva szokott el-sulni, addig pedig ott turta a földet, mint a veszett bugo csiga.

A sok pléhgalléros mind bálványnyá meredt ijedtében, s várta a bizonyos halálát; de mint tudjuk, a rémület a legszelidebb állatot alakítja a legvakmerőbb oroszlánná: Pinkász ijedtében megkapta a bombának az égő gyutacsát, kirántotta belőle, s azzal a catastropha el lett háritva: az egész generalitás megme-nekült szépen.

Az esetet persze feljelentették a czárnak; s valami félesztendő mulva hivatják a Pinkászt Weitzenkorn a fővezér elé s tudatják vele, hogy hőstettéért jutalom vár rá.

Válogathat benne.

Melyik tetszik inkább?

Itt van egy negyedrangú Wladimir-rend;

de ha ennél jobban tetszik kétszáz rubel, az is itt van: ahoz nyulhat.

Pinkász kezébe vette az érdemrendet, megnézegeté a nagyító üvegen keresztül, hogy

igazi arany-e? aztán azt kérde a tábornagy urtól, hogy mennyit érhet ez a kereszt ugy igazában? — Azt mondja neki, hogy biz az mégér öt rubelt.

»Hát akkor megtartom az érdemrendet, meg a százkilenczvenöt rubelt: ötöt huzzanak le — nem bánom — a Wladimirkereszt árában.

A SOK LETYKÓ.

Ebédnél ülven a kaszárnyabeli kantinban az ezredbeli tiszt urak, X. kapitány azt találta valami apropóra mondani (átkozott apró adagokban adták az ételt a kantinban), hogy neki van egy dobosa, aki egy borjut megeszik egy ülöhelyében.

— No a már igazán nem lehet!

— Fogadjunk!

Fogadtak. Mibe? Akármiben. Talán egy porció safaládiban — nem tartozik ide.

A kapitány másnap előhívatta a dobost.

— No hallod-e, te Miso?!

— Tessék parancsolni.

— Tegy ki most az én becsülemért!

— Mit csináljak, kapitány uram?

— Meg tudnál-e egy ülöhelyedben enni egy másfélhetes borjut?

— A bizony, kapitány uram, sok, — sok egy kicsit!

— Próbáld meg, Miso!

— Hát már csak a kapitány uram becsülettért, még ha egy ökör lenne is, mégis megpróbálok. Hanem hát . . . tetszik tudni . . . egy kis ital . . . tetszik tudni . . .

— Lesz, Miso, ne busulj, amenyi csak kell.

A kapitány előteremtett egy francia szakácsot, aki megcsinálta azt a borjút úgy francziásan, mindenféle változatos alakban czifrán.

Másnap délután három óraker volt a nagy mutatvány.

Miso a dobján ülve várta a borjút.

Az egész tisztikar körülötte.

Azután kezdték az első tállal (nem tányérral): a la fricassé.

Miso benyomta.

Második tál: Stoffát.

Benyomta.

Harmadik tál: Cotelette.

Lenyelte, mintha csak ostya lett volna.

Negyedik tál: frikkando.

Lenyelte, mintha ott sem lett volna.

Ötödik, hatodik — tizenhatodik tál: Lenyelte mind, mind, mind.

Mikor az ekképen semmivé tett borjunak az utolsó hátulsó csánkját hozták be neki finom ragout-képében, megszólalt Miso:

— Megkéretem alásson kapitány uram, tessék már magát azt a borjút bekommandirozni, mert lassanként majd eltölti a gyomromat ez a sok mihaszna letykó.

Amire is a francia szakács úgy elálmélkodott, hogy csak azt bírta mondani:

»Nyikdá szom nye vigyel taki hurki.«

A tiszt urak, miután szintén mind tudtak francziául, egyhangulag viszhangozák a szakács szavait, melyek a Miso gyomorbeli nagyszerűsége által ellenállhatlanul keltett föltétlen csodálatot voltak hivatva kifejteni.

A JÓ KOLLEGÁK.

(S. P. t—ból.)

(Füge.)

Tafota meg, a hőszivü kollega, már reggel óta a helyét sem találta a fölött való örömeiben, hogy amint kollegai érzelmei mindig sugallották, ma valahára megvendéghelheti Pafota kollegáját.

Nem tudta ugyan, milyen megfoghatatlan uton módon tökélt el magát a felesége egyszerre Pafotáék meghívására, hanem régen megszokták már vele otthon, hogy megfoghatatlan dolgokat ne firtasson, hát nem törte a fejét ezen sem, és temetvén azt az idáig átélt megfoghatatlanságok nagy kriptájába, egyedül a boldog jelen gyönyöreinek engedte át magát; s amint a majoros kijárt a kocsival az udvarból, hogy kilencz órára az alagutnál legyen, s fölhozza Pafotáékat: ment rögtön a gyeplő sarkára, s annak dombosan kiszögellő csucscsánál lehasalva, attól a pillanattól fogva el nem mozdult onnét s leste hogy mikor hozza Pafotáékat a majoros.

A majoros még ugyan oda sem érhetett jóformán, mindazáltal Tafota a szivszakadva vára-

kozó bizonytalanság összes martyomságát kiállta már, még mindig nem látván őket jönni.

Nem számláljuk el, hogy miféle változatos gyötrelmek nyomorgatták feszült várakozásköz-

ben perczről perczre, csak annyit jegyzünk föl kollegai meleg szívének becsületére, hogy 10 órakor, mikor még mindig hire-hamva sem volt Pafotáéknak, elállt a lélegzete; fél tizenegykor pedig, amint a kanyarodónál, az üres kocsival hazafelé tartó msjorost megpillantotta, elfeketedett vele a világ.

Még csak figyelemre sem méltatva, hogy mivé tette a háromórai földönhasalás a térdeit,

rettenetes lelkiállapotban ment a majoros elé, hogy megtudja mi lett Pafotáékból.

A majoros kérte alássan, hogy ő nem tudja mi lett belőlük, de még csak nem is látta őket, pedig 9 helyett 10 óráig várt rájuk az alagutnál.

Pafota még a gondolatától is irtózáva aféle lehetőségnek, hogy Pafotáék szándékosan hagyhatták volna cserben az ő felesége meghívását, valami egyéb akadály közbejöttének föltevésével igyekezett magát megnyugtatni, például, hogy épen akkor szakadt le a lánchíd, mikor keresztül! jöttek rajta; vagy elsúlyyodt velük a kis csavargözös; vagy hogy maga alá temette őket a beszakadt alagut.

Ilyen lelkiállapotban ült végre asztalhoz, mert aközben dél is lett. A feleségét is bántotta Pafotáék elmaradása (nagyon szeretett volna gyönyörködni abban a nevezetes frizurában), s avval a föltevéssel akarta azt megmagyarázni, hogy Pafotánét bizonyosan már megint nagyon kiverte a szeplő, mint rendszerint minden nyáron, ezért nem mer emberek közé jönni.

— Pedig biz én nem tudom, hogy pulyka-

tojás-areza mikor látott otthon olyan pulyka-pecsenyét mint amilyen itt várt volna rá!

Táfotáné akkor gondolta ezt magában, mikor a konyhából, az eresz-sátoron keresztül az ebédlő felé tartott az amlített pecsenyével, melyet egyenest azért süttetett, hogy annak tejbenvajban uszó jómóduságról tanuskodó káprázatával az ugynevezett elegans Pafotáné híres frizurafiguráját agyontromfolja, s melyet, egyszerre előtűnni látván a

sátor másik végénél Pafotáékat, nagy lélekjelenléttel a háta mögött álló pohárszékre rejtett. Egyetlen éles szempillantással észrevette ugyanis, hogy Pafotáné nem jött a híres frizurával, amelyben azt mondják hogy valóságos figura. No, nem is eszik ebből a pulykából!

— Isten hozta! Isten hozta! kiáltotta leirhatlan örvendéssel természetesen Tafota, ki egyszerre kintermett!

— Örvendek, mondá természetesen Tafotáné is.

— No csakhogy el tetszett jönni! örvendett tovább Tafota, ragyogó tekintettel vezetve be a vendégeket. Még elég jókor tetszett érkezni! Még csak a czuspajznál vagyunk! (El nem gondolhatta hogyan üthette őt most hátba a felesége, mikor pedig szemközt álltvele! Hogy miért? az, mint már magában megfoghatatlan dolog, nemis volt feszegetendő.) De miért tetszett ilyen későn érkezni? Miért nem tetszett a majorossal érkezni?

Pafotákék ezerszer sajnálták, hogy hiába fársztották a majorost, azt a jóra való embert, amint Tafota kollega multkor nevezte; hanem hát Filax!

El lett aztán leplezetlenül mondva Filax mareggeli neveletlensége, hogy hiu ábrándok csalóka délibábképeitől megbűvöltenve, a kirándulótársaságtól hűtlenül elszakadt, s már tíz óra elmult, mikorra megtalálták. Ezért szalasztották el a kocsival rájuk várakozó jóra való majorost, hanem azt gondolván, hogy szent kötelességük megfelelni a meghívásnak, (hátha még késő délután is várakozni találnak rájuk az ebédvel), hát itt vannak gyalog. Filax meg odakünn megkötve egy fához.

Természetesen az volt rá az örvendező viszhang: csakhogy itt vannak!

Tafotánának az orráról nem egészen ezt olvasta Pafotáné, és bánta is már magában, hogy el nem értette a sors világos ujmutatását, mely csak azért késette le őket Filax kalandja által a majoros kocsijáról, hogy ne jöjjenek ide. Minthogy azonban neki nem volt olyan szerencsés tulajdonságu orra, hogy ő is az által tükröztethette volna elő kedélyhullámainak képét, hát időről időre egyegy szándékos halvány mosolyban fejezte ki ama kedélyhullámok minémüségét.

Tafota nem birt egyébre gondolni, mint hogy az ő kedves Pafota kollégája valahára itt van, az ő villájukban (senki sem mondhatja őt ezentul czudar kollegának); s minthogy e fölött magán kívül volt örömeben, azt hitte mindenkinek jókedve van, s nem győzött kínálni mindenkít, mert eközben már a vendégek is az asztalhoz ültek, hogy tessék! tessék, kérem!

Teljes sikere e kínálatásoknak csak Pafotákék kis Róbertjére nézve volt, ki megmutatta, hogy nem szereti a teketóriát, megmutatván egyuttal, hogy a karmenádlit meg szereti. Linka kisasszony, ki most van először a svábhegyen, arról kérdezősködik, hogy járnak-e itt éjjente farkasok. — Pafotát magát fölmelegíté Tafota kollégája félreismerhetlen házigazdai szívessége, s annak kínálatásaira örömet koczintgatja vele össze akárhányszor kiűritett, de megint csak minduntalan teletöltve talált poharát.

Tafotának az elfogadáskor mindenki hallatára mondott néhány szava (amiért a senki által

nem látott hátbaütést kapta) arra a valószínűségre engedett következtetni, hogy a czuspájz nem az ntolsó forduló pontja leend az ebédnek; minélfogva több mint meglepetésszerű hatást keltett a vendégek közt, midőn azután közvetlenül sajtot hoztak be, s mondhatni hogy az eddig sem szerfölött szilaj jókedv helyett, egyszerre általános leforráztatás látszott szétáradni az asztal fölött.

Pafotáné egyenest ő ellene intézett személyes lenézést látott a dologban. — Robert nem bánta ha sajt is csak sok legyen. — Linka kisasszony azon gondolkodott, hogy megkérdezze-e, van-e az erdőben kigyó? — Pafota föltette magában, hogy hazamenet elbeviszi a családját a politikus krajzlerhoz rántott-csibére.

Maga Tafota szájátva bámulta sajtra, arról meg mingyárt a feleségére; de annak az orra, (melynek a nyelvét senki sem értette meg önála jobban) már készen várta avval a figyelmeztetéssel, hogy tudnia kell már, mitevő legyen a megfoghatlanságokkal. Megnyugodván tehát a változthatatlanban, mint valami sokoldalú világfi, ki a legkedvezőtlenebb szelek közepette is mindig föl tudja magát találni: a következő pillanatban, mint ha nem is történt volna itt az imént általános leforráztatás, már megint az előbbi szeretetreméltó jókedvű házigazda volt; biztatta legalább egy kis sűrű koczintgatással hasonló jókedvre a megszonnyorodott Pafota kollégát, is kibén végre szintén viszhangra dobbant a hű kollegai szív, s ki felejtve hogy mit kellett volna magával hoznia az illendőségnek a sajt helyett, és meg leván győződve róla, hogy nem ez az ártatlan lélek számol majd azért egyszer a másvilágon, — ujra visszatért jó-

kedvvel, és végképen kiengesztelődött s több szívélyes nyilatkozatban ki is fejezett kollegai érzelmek közt ment ki Tafotával a sátorba, mikor Tafotáné fölállva az asztaltól azt mondta, hogy az uraknak odaviszik a fekete kávé, mert ott dohányozni is lehet.

Tafota csak most találta aztán magát igazán elemében. A feketén már régen túl voltal, újra a koczingatást vették elő, s még akkor is mindig ott koczingattak, mikor a hölgyek sétálni mentek a gyermekekkel.

Tafota majd elolvadt a gyönyörűségtől, hogy Pafota kollegáját magánál kedvére megvendégelheti, és hogy az szintén jól látszik magát érezni nála.

Pafota nem kevesebb szívélyességgel fejezte ki a maga érzelmeit, úgy hogy részint ennek részint pedig az egyre sűrűsödő koczingatásoknak következtében, Tafota már az elragadtatás ama pontjáig jutott, hogy talán még te-poharat is indítványoz kettőjük közt, ha az ördög oda nem

hozza a szakácsnét akinek valami dolga volt a pohárszékben, melyben Pafota amint kinyit — (Tafotáné mindenre gondoló orra nem gondolt ennek az eshetőségnek a lehetőségére!) — szinről szinre meglátta azt amit a sajt helyett kellett volna magával hoznia az illendőségnek.

Hiába sietett becsapni a szakácsné a pohárszék ajtaját, tetten kapta már Pafota — az illendőséget, és el volt keseredve irtóztatón. Az elárult kollegaság fölött való határtalan fölháborodás tombolt benne.

Tehát ez a melegkeblű kollegaságot tettető Tafota, ki egy ma született gyermek ártatlanságával játsza itt a szívélyes házigazdát, nem egyéb mint rafinírozott áruló!

Fölállt. Azt mondta, nem iszik már többet. Inkább járkáljanak ők is, amíg a hölgyek itt lesznek.

Tafota erre is kész volt. O kész volt mindenben teljesíteni kedves vendége kívánságát. Mert ő annak örül, ha kedves kollegája egészen otthon érzi magát náluk. (A Mephistofeles!)

A hölgyek már a kapuban jöttek szemközt.

Pafota mondta a feleségének, hogy készüljenek haza.

Tafotáné azonban kijelentette, hogy el nem ereszti a vendégeit uzsona nélkül.

Pafota, gondolva hogy az uzsonára-maradással módot nyújt Tafotáéknak a megtérésre, s majd most előállnak avval amit az illendőségnek kellett volna magával hoznia már az ebédnél, — beleegyezett hát az uzsonázásba.

Tafotáékban most sem ébredt föl a lelkiismeret: az uzsona nem állt egyébből, mint kávéből meg »abból« a sajtból.

Pafota végképen elveszté az igaz kollegai hűség létezéséről a mai napig táplált hitét.

Ázután pedig, mialatt a hölgyek ottben készülődtek, Tafota meg a pinczében járt (mert a szakácsné egyórai sétaidőt kapván, nem volt más aki lemenjen egy ital »Sz. János áldásáért«) — kiment a sátorba a szivarszopókájáért, hol az el-

árult kollegaság megboszulásáról mormogván magában valamit, olyasmit vitt végbe, amit ugy-

sem hinnének el — hát le sem irok s amiért később félóra mulva, mikor Tafotáéktól való igen szívélyes bucsuvétel után már ki tudja hol járhattott a családjával, egy egészen ártatlan lény, a jó-ravaló majoros Szávája, vonatott kemény felelőségre Tafotáné által.

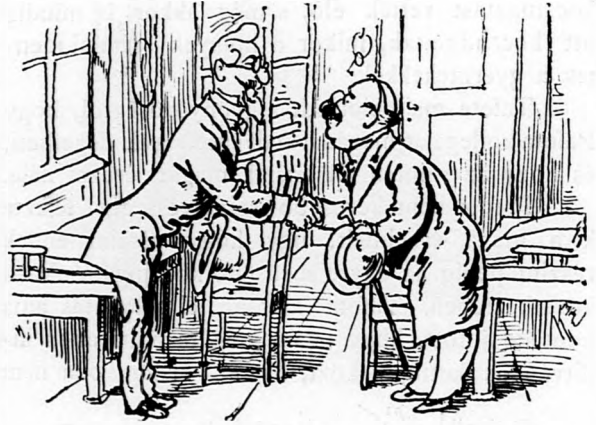
Pafota ezalatt valami oknál fogva megváltoztatván ama tervét, hogy majd a politikus krajzlernál rántott-csibéztesse meg a családját, a gyalogutba eső svábhegyi »Csillag« kocsmába szölt be, honnét egypár hosszunyaku üveggel jött ki kűnváró családjához. melyet a kocsmá mögött a

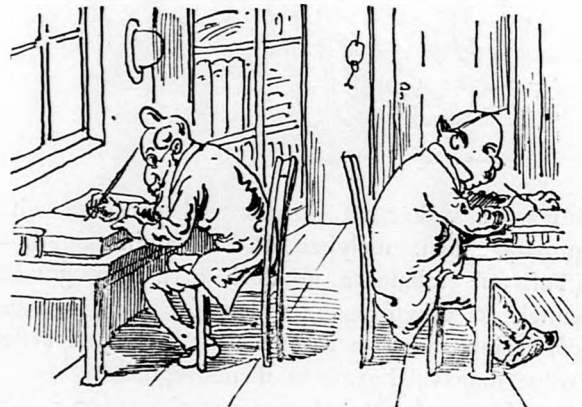
fák alá telepítvén, visszafojthatlan elragadtatásba

ejtett, elővarázsolván a táskájából a sült pulykát, mely mint mondá, olyan ellenállhatlanul mosolygott rá a Csillag-kocsmárosné konyhaasztaláról, hogy lehetetlen volt meg nem vennie.

Másnap aztán, amint az egy bizonyos halálként pontosan elérkezett hivatalos órák megint itt voltak, a két kollega a tegnapi feledhetlen nap által tökéletesen helyreállított régi szívélyes

kollegaság őszinte nyájasságával mondott egymásnak jóreggelt S később, elfoglalván íróasztalaik előtt a hivatalos teendők annak rendje-módja szerint való megtétele érdekében megkivántató szabályszerű helyzetet, szokott buzgalommal nekiláttak a munkának, félszemmel időről-időre hátrafelé sanditva, és vidám furfang és szivszorító aggodalom közt váltakozó töprengéssel kérdezgetvén önmagukban külön-külön:

»Vajon sejtje-e, hogy pulykánk is volt?!«

»Vajon sejtje-e, hogy mi ettük meg amit az illendőségnek kellett volna magával hoznia?!«

És azóta minden találkozásukkor, aszerint amint egymás tekintetéből az egyik vagy másik lehetőség valószínűségét vagy valószínűtlenségét vélik olvashatni: mindegyik külön-külön jóízűn a markába nevet, vagy mindegyikben meghül a vér.

SZÖRNYŰ FOGADÁS.

Bekapp lord olyan hirben állt Londonban, hogy akinek valami dolga akadt vele, hát előbb megcsinálta a végrendeletét.

Ő ugyan nem válogatott az embernek az orra meg a füle között, hanem leszlete egyvégtében mindakettőt. Ha akarta, hát meg is borotválta az ellenfelét jóvásközbén. Sőt annak külön kívánságára úgy is tudott élcelni, hogy kétfelé hasította a kardjával, mint egy Bouilloni Gottfried.

Aztán nem is kellett valami nagyon fáradni érte, hogy érdemessé tegye magát valaki a lord által való fölaprítatásra, elég nagy érdem volt rá egy görbe tekintet, hogy a lord egyenest fölnyársaljon akárkit nyomban.

Féltek is tőle, — mert azonkívül meg akkora nagy bajusza volt, hogy még! — Kényes is volt erre a bajusz-elefántra, örökké azt kentefente, és udvari poetát tartott neki, akinek verseket kellett írni hozzá minden hajnalra.

Ugyanabban az időben egy másik nevezetes lord is uralkodott Londoban, aki meg híres volt a gavalléri csinyekről. Annyira vitte a hírét, hogy akármi szellemdus bolondság fordult elő a városban, mingyárt ráfogták Keeflee lordra, már ahogyan t. i. hitták.

A francia követ egyszer bált adott, melyre természetesen mindakét nevezetes gentleman is hivatalos volt.

Éjjel felé sokan gyültek össze a kártyázóteremben. Bekapp lord is itt volt. Fogott magának egypár fiatal gavallért, kiket egy sarokba szorított, és udvaroltatott velük a bajuszának.

— Akár egy cethal is megirigyelhetné!

— Extra van teremve!

— Ugyan, mennyiért vágná le, lord?

— Én ezért a kis világért sem vágnám le ezt a nagy bajuszt.

— Hát mástól le hagyná-e vágatni?

Bekapp lordot a görbe guta környékezte, nagyot fujt, mitől a német követségi titkár rög-tön náthát kapott.

— Dehogy nem vágná le, lord, csak úgy mondja! — szólt oda könnyedén Keeflee lord az egyik játszó-asztaltól.

Bekapp lord avval felelt erre, hogy mérgében három fiatal gavallérnak taposta össze a tyukszemét.

— Én fogadok, hogy az a bajusz kéthét mulva nem lesz ott! — folytatta ezt a rémitő párbeszédet Keeflee lord hallatlan vakmerőséggel tovább.

Bekapp lord avval már tisztában volt magában, hogy okvetetlen bekapja ezt az eszeveszett vakmerőt? de még csak az iránt nem látszott tisztában lenni egészen, hogy melyik végéről fogjon hozzá.

— Nos, tetszik hallatlankodott tovább az a Keeflee lord, nyilván az életével játszva.

A jelenvoltak mind megkapaszkodtak egymásban, hogy hanyatt ne essenek.

— Ecer font? — (Keeflee lord megbolondult!)

— Huh!

— Kevés? Bocsnat! Tehát Kétezer? — (Keefbee lordnak cupász!)

— Áll! — menydörgé tajtékozva Bekapp lord.

Aztán rohant ki, mint egy földindulás, bömbölve mint egy tüzokádó-hegy.

— Kéthét és kétezer font! — sivitotta utána Keeflee lord.

Eszelőség! Istenkisértés! szörnyűködött mindenki.

Keeflee lord pedig bemenet a táncterembe, és keringőre kérte miss Sawtaarltawt.

Azon az éjjelen a nagy ijedtség miatt sokan nem aludtak.

Másnap egy tudós hazafi (anglius hazafi) kiszámította hány másodperc még Keeflee lordnak az élete.

Ugyanazon a napon Keeflee lord 40 szerelmeslevelet kapott. Ezeket el kellett intézni. Mikor az utolsó ellenfelét is elpusztította, hazament. Utközben egy nyomdába szólt be, hol vörös zöld és sárga papirosra nyomtatott 1000 darab hirdést rendelt meg, ilyen tartalommal:

»Aki Bekapp lordnak a bajuszt (lakik itt meg itt) 10 nap alatt bármi uton-módon a kezembe juttatja, 200 fontot kap jutalmul. Keeflee lord (lakom itt meg itt.)«

Még kisem volt nyomtatva, két szedő már hajbakapott rajta t. i. a 200 fonton; mely össze-

gér hat lordot minden cserebókostul ki lehet iratni, nemhogy egy bajuszt, ha még Bekapp is a gazdája.

Másnap a hirdetés ott terjeszkedett a falakon.

Bekapp lord pedig páncélt öltött magára.

A hét vége felé már el kellett torlaszoltatnia a házat.

A másik hét elején minden cselédjét az ablakon volt kénytelen kihányni.

A tizedik napon kapitulált.

Keeflee lordhoz pedig, amint pamlagán csibukozott, egyszercsak hozta ám ezüst tálcán az inas a híres bajuszt, a 2000 fontba takarva, Bekapp lord levelével: »Itt van, süsse meg!«

A TERMÉSZET KEBLÉN.

Breke Bandi az uradalom hegyes vidékeiről annak lapályos vidékére helyeztetvén át csordának, mingyárt a legelső napon, amint egy mocsár mellett legeltetve a bocskorát foltozná, hát csak megzendül ám a mocsárból a fiatal békák brekegő khórusa.

Breke Bandi a dallamos brekegésben saját nevét vélvén említetni, jóindulattal kérdi:

— Mit akarsz, nyomorult pára?

Mire a legöregebbik, a többi közül kiváltképen kihallatszó vastag hangon kérdezősködik. tőle az ismeretes béka-szólásmód szerint:

— Breke! Breke! — Mit varrsz? Mit varrsz?

Breke Bandi, bizonyítván hogy máris egészen otthon van az e vidékbeli tájszólásban, nagy komolyan odafordul:

— Hát a bocskoromat foltozom!

Mikor sok az eső.

Hihetetlen sok volt már az eső a falu határában.

Az előjáróság átlátta, hogv ez ellen kell tenni valamit.

Összeült hát, hogy elhatározza, mit kellene tenni.

Hanem sok elpocsékolt drága szóbeszéd dacára, nem akart sehogysem kisélni a bölcs határozat.

Hanem végre mégis csak kisélt, kimondatván határozatul, hogy:

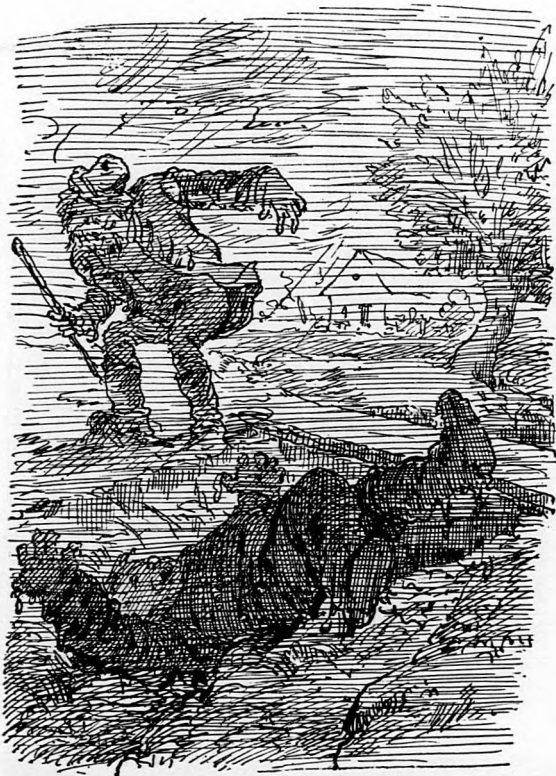
I. E már sok.

II. De ha több lesz, arról meg már nem tehetünk.

HAZAJÖVET A PINCZESZERRŐL.

Öregbíró uram, meg a nótárius uram egy, pinczeszeri hivatalos kiküldetés után, olyan állapotban tartottak hazafelé, amilyennél másformában jóravaló ember nem is szokott hazaindulni a szőlőhegyről.

Ilyenformán esett meg aztán, hogy öregbíró uram egy elég szélesnek látszó, de keskenynek kiderült dülöuti padlóról egészen váratlanul a pocsátaiba esett, és nem bírván a maga emberségéből

talpra állni semmiképen, a nótárius uramat kérte mindneképen, hogy emelné föl valamiképen.

A notárius, ezt a történeti igazság kedvéért jegyezők föl, — őszinte jószándékkal akart eleget tenni bíró uram kívánságának, de saját rogygonyó inai minden eféle kísérletnek ellenszegülvén, utóbb is azt mondta, — megcselekedvén egyuttal amit mond — hogy:

— Azt bíz én meg nem ehetem, öregbíró uram; hanem inkább — mert a már mégsem ille-

nek, hogy itt magára hagyjam kegyelmedet, — magam is kegyelmed mellé járulok!

KÁNIKULÁBAN.

— Ugyan, jegyző úr, hogyan vehetett már magára téli bekest ebben a forróságban?

— Hehe! Kérem alázatosan! De tessék csak ide nézni: nyári kabát van ám alatta!

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Sárospatak. Sz. J. Egy bevált. — Eger. Sz. I. Várjuk a választ. — Budapest. S. B. Talán átdolgozzuk. — B—r. »A závár«. — S.-Ujhely. R. T. — Kőszeg. »Leányok öszzeseküvése«. — Temerin. »Csodabogarak«. — Pusztá-T. »Csodabogár«. — Kecskemét. L. V. Nem közölhetők. — Budapest. H. I. Kettőt kiválasztattunk. — T. R. »A csókavadászat«. — Z—l. »A holdkóros« stb. — G—v. »Műfordítások«, Kathedrai bölcsesség — nem közölhetők. — Dem. »A számárhid. Arany lánczomhoz.« — Bp. »Mennyit ér egy leány.« — »Hogyan jutottam én a szentek közé.« — »Mind itthon vannak.« — »A kálomista varju.« — »Elegiák.« — »A számban duzzag.« — »Nem nekünk valók.« — »A szemeg a füle.« — »Csillaghullás. Sir a patak. Ha elhagyta.« — »A titkos házasság.« — »Átugorta.« — »Ki van a padláson.« — »Az új Jeruzsálem.« — Es a többi, említetlenül hagyott dolgozatok nem közölhetők.

Lapunk f. hó 14-iki száma hibás sorszámmal jett ellátva. Helyes sorszáma: 1100.

